

— De gange, hvor jeg har skullet gøre noget blot for at vise mig frem, har jeg følt mig flov, siger Judy Gringer bl.a. i denne samtale med Siri Bing

ET OVERSTÅET STADIUM

DER FINDES utallige beviser på, hvor svært det er for en skuespillerinde at bryde igennem type-muren herhjemme, og med mindre den enkelte starter sin egen lille revolution, er hun som regel dømt til at forblive i den bås, som instruktører og publikum i skøn forening har anbragt hende i.

At det virkelig kan lykkes, viste Judy Gringer, da hun forlod Stig Lommer for at stå på egne ben. Ikke blot hentede hun sig en stor succes på sin medvirken i »Hvordan man får succes« på Det Ny Scala i København, men hun har via sin indsats på film og fjernsyn modtaget adskillige tilbud, som, når de realiseres, vil slå en streg over Judy Gringer som type.

JEG vil med det samme fastslå, at man lærte en masse, mens man var ansat hos Stig Lommer — bl.a. at stå på en scene, og Stig Lommer var altid til at snakke med. Selvfølgelig er jeg godt klar over, at han ikke beholdt mig i alle de år for mine blå øjnes skyld, og det er ikke hans fejl, at ABC ikke mere er, hvad det var i Dirchs og Kjelds dage. Han står jo alene med ansvaret og har hverken stat eller Arte at støtte sig til, og han er sikkert nødt til at gå så vidt, som han gør — jeg kan bare ikke være med mere.

— Ville det have været farligt for Dem at blive længere?

— Ja, fordi så mange mennesker har den vanvittig ubegavede opfattelse, at hvis man har optrådt på ABC, hører man til den kategori skuespillerinder, der foretrækker at vise sig i mere eller mindre afklædt stand. Hvis man vil bevise, at man kan spille en rolle — at man er seriøs i sine bestræbelser for virkelig at arbejde med sit materiale, må man konsekvent sige nej til de tilbud, der blot tangerer det man tidligere havde med at gøre, og det har jeg også gjort.

— Ville De have nægtet at spille hovedrollen i »Kære John«?

DEN var jo sindssygt godt lavet — så godt, at den hverken virkede pinlig eller anstødelig, hvilket man bl.a. fik bevist ved, at der ikke på noget tidspunkt forekom tilråb fra salen — og det var fordi det var et ærligt og charmerende stykke arbejde.

— I modsætning til resultaterne på hjemmefronten?

— Jeg kan ikke lade være med at synes, at det tema, der f.eks. behandlede i »To« for

mig er et overstået stadium — dette med, at man bare viser nogle unge mennesker, der ikke bestiller ret meget andet end at drikke og gå i seng med hinanden — hvad man vil med den slags, fatter jeg ikke.

— Frimodighed frem for alt.

MED al respekt for denne såkaldte frimodighed, så synes jeg altså, at man er gået for langt — der må kunne findes en gylden middelvej. Man har jo ikke noget for sig selv mere — det er uspændende, fordi intet overlades til fantasien — man har intet at arbejde videre med.

— Er De blufærdig?

— De gange, hvor jeg har skullet gøre noget blot for at vise mig frem, har jeg følt mig flov. Jeg hadede f.eks. at skulle gå ned i salen blandt publikum — der skal være en afstand, ellers har man svært ved at være sig selv, og man mister troen på, at man er en selvstændig person. Jeg vil gå med til en vis afklædthed, hvis det er nødvendigt, men hvis jeg f.eks. skulle synge en vise iført badedragt, når jeg lige så godt kunne være iført sommerkjole, protesterede jeg.

— Hvorfor tror De, mænd er villige til at give 20 kr. for en billet til Striptease?

DER MA vel være et behov for den slags — alle de steder, hvor man før kunne se det, er jo nu lavet om til bowlingbaner, men jeg tror faktisk det er en form for underholdning som så meget andet — det skal være smart. Efter min mening har danskerne dog for meget lune til at tage det alvorligt — mon ikke det virker komisk på de fleste?

— Det er blevet umoderne at forarges?

— Og hvor er det noget pjat — jeg tror ikke, man kan lave en rettesnor. Hvis der ikke længere er nogen påviselig grund til at skelne mellem rigtigt og forkert — mellem ret og uret — bliver det hele kedsommeligt. Det er lige som med uartige børn, der får lov til alt — efter et stykke tid, morer det dem ikke længere.

— Der er stadig nogle, der synes det er morsomt?

— Det lyder jo også rart ved første øjekast, men man skal helst prøve at huske, at alle disse frihedsideer har været fremme før, og nu er de altså på mode igen. Det sørgelige er, at den, der står bag kampagnen, tror, at det er første gang i verdenshistorien, at man oplever

Fortættes side 3